

Concentrându-se exclusiv pe piețele naționale, Tribunalul a ignorat în mod nejustificat că întinderea teritorială a recunoașterii mărcii este numai unul dintre factorii relevanți pentru a se determina dacă această marcă a dobândit caracter distinctiv prin utilizarea în Uniunea Europeană. În consecință, Tribunalul nu a luat în considerare citerii pertinente în contextul unei „piețe unice”, în special (i) proporția publicului cu privire la care s-a demonstrat că marca îi este familiară în raport cu ansamblul consumatorilor din Uniune, (ii) importanța geografică și repartizarea zonelor în care dobândirea caracterului distinctiv este demonstrată și (iii) importanța economică a zonelor în care dobândirea caracterului distinctiv a fost stabilită pentru piața Uniunii a produselor în cauză.

Abordarea din hotărârea atacată nu poate fi justificată de interesul public care stă la baza motivelor absolute de refuz în cauză. Există măsuri de conservare care compensează posibilitatea de care dispune titularul unei mărci a Uniunii de a pune în aplicare drepturile exclusive chiar în state membre în care marca Uniunii nu a dobândit același grad de caracter distinctiv precum în altele.

(¹) Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca comunitară, JO L 78, p. 1.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Conseil d'État (Franța) la 27 februarie 2017 – Messer France SAS, succesoare în drepturi a Praxair/Premier ministre, Commission de régulation de l'énergie, Ministre de l'économie et des finances, Ministre de l'environnement, de l'énergie et de la mer

(Cauza C-103/17)

(2017/C 161/13)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Conseil d'État

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Messer France SAS, succesoare în drepturi a Praxair

Pârâți: Premier ministre, Commission de régulation de l'énergie, Ministre de l'économie et des finances, Ministre de l'environnement, de l'énergie et de la mer

Întrebările preliminare

1) Atunci când un stat membru nu a adoptat inițial, după intrarea în vigoare a Directivei 2003/96/CE din 27 octombrie 2003 (¹), nicio dispoziție prin care să creeze o acciză pe consumul de electricitate, ci a menținut o taxă indirectă creată anterior care se aplică acestui consum, precum și taxe locale:

— compatibilitatea taxei în discuție cu Directiva 92/12/CEE din 25 februarie 1992 (²) și cu Directiva [2003/96/CE] din 27 octombrie 2003 trebuie apreciată în raport cu condițiile prevăzute la articolul 3 alineatul (2) din Directiva din 25 februarie 1992 pentru existența unei „alte taxe indirecte”, și anume urmărirea unuia sau mai multor scopuri specifice și conformitatea cu anumite norme de impozitare aplicabile accizei sau taxei pe valoarea adăugată?

— sau menținerea unei „alte taxe indirecte” este posibilă doar în prezența accizei armonizate și, în sfârșit, în această ipoteză, contribuția în discuție ar putea fi considerată o astfel de acciză, a cărei compatibilitate cu cele două directive ar trebui apreciată în raport cu ansamblul normelor de armonizare prevăzute de acestea?

2) Trebuie să se considere că o contribuție bazată pe consumul de electricitate care generează venituri alocate atât finanțării unor cheltuieli legate de producția de electricitate din surse regenerabile și de cogenerare, cât și punerii în aplicare a unei egalizări tarifare geografice și a unei reduceri a prețului electricității pentru gospodăriile aflate într-o situație precară, urmărește scopuri specifice în sensul dispozițiilor articolului 3 alineatul (2) din Directiva din 25 februarie 1992, reluate la articolul 1 alineatul (2) din Directiva din 16 decembrie 2008 (³)?

- 3) În ipoteza în care numai unele dintre scopurile urmărite ar putea fi calificate drept specifice în sensul acestor dispoziții, contribuabilii pot solicita totuși rambursarea totală a contribuției în litigiu sau numai o rambursare parțială, în funcție de partea pe care o reprezintă, în totalul cheltuielilor pe care le finanțează, cheltuielile care nu ar corespunde unui scop specific?
- 4) În ipoteza în care, în funcție de răspunsul dat la întrebările anterioare, regimul contribuției la serviciul public de electricitate este, în tot sau în parte, incompatibil cu normele privind impozitarea electricității prevăzute de dreptul Uniunii, articolul 18 alineatul (10) al doilea paragraf din Directiva din 27 octombrie 2003 trebuie interpretat în sensul că, până la 1 ianuarie 2009, respectarea ratelor minime de impozitare prevăzute de această directivă constituie, dintre normele privind impozitarea electricității prevăzute de dreptul Uniunii, singura obligație care se impune Franței?

⁽¹⁾ Directiva 2003/96/CE a Consiliului din 27 octombrie 2003 privind restructurarea cadrului comunitar de impozitare a produselor energetice și a electricității (JO L 283, p. 51, Ediție specială, 09/vol. 2, p. 98).

⁽²⁾ Directiva 92/12/CEE a Consiliului din 25 februarie 1992 privind regimul general al produselor supuse accizelor și privind deținerea, circulația și monitorizarea acestor produse (JO L 76, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 1, p. 129).

⁽³⁾ Directiva 2008/118/CE a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind regimul general al accizelor și de abrogare a Directivei 92/12/CEE (JO L 9, p. 12).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Lituania) la 3 martie
2017 – UAB Aviabaltika/BAB Ūkio bankas**

(Cauza C-107/17)

(2017/C 161/14)

Limba de procedură: lituaniana

Instanța de trimitere

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Părțile din procedura principală

Recurentă: UAB Aviabaltika

Intimată: BAB Ūkio bankas

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 4 alineatul (5) din Directiva 2002/47 ⁽¹⁾ trebuie să fie interpretat în sensul că impune statelor membre obligația de a stabili norme juridice care să prevadă că garanția financiară nu este inclusă în activele care rămân după insolvența beneficiarului garanției (o bancă în curs de lichidare)? Cu alte cuvinte, statele membre sunt obligate să stabilească norme juridice care impun ca beneficiarul garanției (o bancă) să aibă de facto posibilitatea de a obține plata creanței sale, care este garantată prin garanția financiară (o sumă de bani într-un cont al băncii și dreptul de a solicita suma respectivă), în pofida apariției cauzei care determină executarea garanției după începerea procedurii de lichidare a beneficiarului garanției (banca)?
- 2) Articolul 4 alineatul (1) și articolul 4 alineatul (5) din Directiva 2002/47 trebuie să fie interpretate în mod sistematic în sensul că oferă celui care constituie garanția dreptul de a solicita ca beneficiarul garanției (banca) să obțină mai întâi plata creanței sale, care este garantată prin garanția financiară (o sumă de bani într-un cont al băncii și dreptul de a solicita suma respectivă), prin utilizarea garanției financiare și, în consecință, că impune beneficiarului garanției să se conformeze unei asemenea cereri în pofida începerii procedurii pentru lichidarea sa?